

Photo Manto

Az

ÓRTORONY

Mint Jehova királyságának hirdetője

„És megtudjátok, hogy én vagyok Jehova”
Ezékiel 35-15

1946 Májusi hó. — 3. sz.

TARTALOM

A ti bölcs szolgálatotok	2
Isten irgalmára való felhívás	3
Egy élő áldozat	4
Szolgálat	5
Átalakulás	7
Hit a szervezetben	9
Az elveszett fiu inségben	11
A beteljesülés ideje	12
Atya és fiak	13
A vagyonát elosztva	14

© W.T.B. & T.S.

„TI VAGYTK AZ ÉN TANUIM-IGY SZÓL JEHOVA, -HOGY ÉN ISTEN VAGYOK.” Ésaías 43:2

A ti bölcs szolgálatotok

"Kérlek azért titeket atyámfiai az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteket". Róma 12:1.

JEHOVA egy határozatot hoz, mely eltérő az e világ által hozott határozatoktól. Ő sohasem alkalmazkodott e világhoz; és ama tény, hogy e világ vége közel van, világos, hogy Ő ezt sohasem fogja tenni. A világ az Ő és utaitól való eltérést választotta. ahelyett, hogy a világot az Ő utaihoz való alkalmazkodásra kényszerítené, inkább megsemmisíti mint szándékos, javíthatatlan ellenségét. E világ uralkodó tényezői arra igyekeznek kényszeríteni a népet, hogy emberek által létesített utánpótlások és zászlókhoz alkalmazkodjanak. Jehova Isten akinek utai mint az egek oly magosak, tehát feljebbvalók az emberekénél, mindenható hatalommal bír és jogos Uralkodója minden dolgoknak, s ennek dacára egy teremtményt sem kényszerít az Ő szolgálatának elfogadására vagy teljesítésére. Tudvalevő, hogy azok, akik kényszerítetnek, nem tarthatók meg feddhetetlenségbe egy helytelen, rossz szolgálatban. Ő az önkéntes szolgálat iránt tanúsított engedelmessegre tekint. Ő a jóakarát szellemét tölti ki azokra, akik engedelmesen szolgálják őt. Az ajándékok nem önző célból adatnak, hogy teremtményeket valamely igazságtalanságra vezessék, hanem szeretetet tanúsítva irántuk a jóakarátú embereket az Ő igazságos szolgálatába vonzza. Írva van Reá vonatkozólag: "Messzünnen is megjelent néked az Úr, mert örökké való szeretettel szerettelek téged, azért terjesztettem reád az Én igazságomat." Jeremiás 31:3. Standard ford.

2. Jehova Isten az Ő jóságát nyilvánította az elsőtől az utolsóig, hogy az őszinte embereket visszatartsa az igazságtalan cselekedetektől, melyek a megsemmisülésre vezetnek. (Róma 5:7,8). "Bizonyára igazért is alig hal meg valaki; ám a jóért talán csak még merne halni valaki. Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt." Minden megfontolt cselekedet, minden ember bármilyen fajból, nemzetiség vagy színből, bűnös; mivel az Isten jósága kiterjed a vele szemben minden bűnösre, így az ezekkel szembeni jósága az irgalomnak bő esőjét jelenti. Ez több mint egyszerű részvét, mert egy egyszerű részvét lealázó és gyalázó is lehet a személlyel szemben, lévén az gyengébb és alacsonyabbrendű. Irgalmasság ez; mert az irgalom

szeretettel egyesült, mely örömmujongásra készítet. Csakis egy ilyen szeretet tudta indítani a Felséges Istent, hogy Fiát a halálra adja az emberi nem javára. Az, hogy Fiát adta, a Felséges Adakozó irgalmának kifejezése volt, mert ez volt egyedüli legkedvesebb Fia.

3. Izrael népéből egy férfiú nagy nemzeti fájdalmában mondotta: "Az Úr kegyelmessége az, hogy még nincsen végünk: mivel nem fogyatkozik el az Ő irgalmassága! Minden reggel meg-megújul: Nagy a Te hűséged!" Jerem. siralmi 3:22,23. Az Úr Isten bőségesen terjesztette ki az Ő jóságát az Izrael népe felett, különösen az ő odaadó és hűséges őseik, Ábrahám, Izsák és Jákobért (azaz Izrael). És mivel ezek az ő-kori férfiak Jehova Isten szolgálói és tanúi voltak a természetes Izraelnek adott ily mértékbeni jósága különösen az Ő nevéért történt. Az Ő neve nem szennyezhető be az Izrael ezen ő-kori lojális őseivel kötött szövetséggel megnyilvánított valamely hűtlen cselekedet által. A Pátriárkáknak kijelentett és magállapított szövetség a következő: "Te benned és a te magodban áldatnak meg a föld minden nemzetségei."

1. Mózes 28:14. Az Ő jósága folytán nem fogja engedni, hogy kifejezett szövetsége az Izrael, Ábrahám természetes leszármazottai nemzeti élete miatt érvénytelenné váljék. Isten csodálatos gondviseléssel őrzi az Ő sérthetetlen szövetségét, mely az Ő kegyelmének, bölcsességének és ismeretének gazdag mélységére mutat.

4. Miután Izrael nemzete Isten szeretett Fiát elvetette kereszthalálra adva Őt, Jehova Isten az Izrael nemzetével való viszonyát megszakította úgy amiképpen a holt, terméketlen olajfa ágak kivágnak Palesztinában. De jóságos kegyelmet nyilvánított a nemzetnek oly egyéneivel szemben, akiket kedvelt mert Ábrahám, Izsák és Jákob hitét tanúsították. A hűséges maradékot a Vele való teokratikus viszonyban meghagyta mint a jelképes olajfa ágait, hogy az olajfa gyökerének gazdag nedvéből részesüljenek. A természetes Izrael e választott "maradék" tehát találóan neveztetett "kegyelmi választásnak", néhány választott, akiknek Jehova kegyelmét és kiváltságát adta, tekintet nélkül arra, hogy mit tett a nemzet. Ezekkel szemben azáltal jelentette ki valóban az Ő ritka gadagságát, hogy Ábrahám igazi magvával az Ő szeretett Fiával Jézus Krisztussal együtt

örököseivé tette.

5. Sőt mi több, azon Igéjének igazolásáért, hogy Ábrahám magva annyi lesz, mint az ég csillagai és a tenger fővénye az Izrael e hú maradékához, a teokratikus szervezethez a szimbolikus olajfához csatolta a nemzsidó, azaz pogány felszentelt hűségeseket. Ez a természetes Izrael elesése következtében beállott üresedés folytán vált lehetségessé, hogy kiegészíttessék a mennyei királyi család teljes száma, amit csak Isten tud a személyek részére fenntartani. Egy ily eljárás a pogányokkal szemben, akik nem voltak Ábrahám természetes leszármazottai és ezért nem lévén szövetséges viszonyban Jehovával, Isten irgalmának nagyon szokatlan és váratlan kibontakozása volt. Az Ő irgalmának az utóbbi módon való kinyilvánítása oly magasan állott minden emberi elképzelés felett, hogy az különösképpen a magukat igazaknak tartó természetes izraelitákra nézve sérelmes volt. Dacára annak, hogy saját magukra nézve óhajtották Isten irgalmát azonban az ők vallásos önigazságérzetük nem engedte, hogy mások iránt részvétet tanúsítsanak; és így elutasították Isten irgalmasságát még saját maguktól is. De azok, akik irgalmasok voltak bírták Isten irgalmát és haladtak abban.

Isten irgalmára való felhívás

6. Pál apostol felhívja a figyelmet a Rómaibeliekhez írott levelének 11-ik részében Istennek úgy a természetes izraelitákkal mint a pogányokkal szemben is kinyilvánított irgalomteljes eljárására. Azután ő ennek alapján egy hatalmas és mozgató felhívást intézett Isten felszentelt népéhez, a következőkben: "Kérlek azért titeket atyámfiak, az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket." Róma 12:1. Ez nem a hitetlen zsidók és pogányokhoz szóló felhívás, hogy magukat Isten akaratának cselekedetére szenteljék. Hanem ez a Pál apostolnak az Urban levő testvéreinek szóló buzdítás volt, azaz a testvéreknek akiknek Jézus Krisztus által Istennel összetételük volt. Ez tehát azokra vonatkozott akik mint Pál is, magukat teljesen Istennek szentelték: "Mindeneknek kik Rómában vagytok, Isten szerelmeseinek, hivatalos szenteknek." Róma 1:7. Ők ugyanazon "hit házhoz" tartoztak, mint Pál is, vagyis ugyanazon teokratikus "olajfának" "ágai"-hoz. Egyesek a "természetes ágakhoz" voltak hasonlóak mivel az izrael népből származtak: míg mások a vad olajfából vett és beoltott ágakhoz voltak hasonlóak, mivel a pogányokból származtak. De most mind testvérei lettek Krisztusnak, akik között nincs nemzeti vagy faji különbség. És mivel Pál kivételesen a pogányok apostola volt, azért ő legnagyobb kötelességének tartotta, hogy írjon a császárok fővárosába, a pogány Rómában lévő közösségnek.

7. Mindezek a Krisztusban felszentelt szolgák és testvérek részesültek az Istennek szeretetteljes kegyelméből; ebből kifolyólag alkalmas tevékenységre voltak indíttatva. Pál egyike lévén a Bárány tizenkét apostolának, következőleg Istennek földön levő összes gyülekezetei látható vezető testületének egyik tagja, hivatott volt e felhívást és buzdítást adni. Ez ugyanazt jelentette mintha Isten beszélt volna az Ő teokratikus szervezete által, azokhoz, akik a földön Isten kegyelmét elfogadják.

8. Az apostol leveleinek más fejezetében, felhívást intéz testvéreihez, buzdítván őket egy kíváncs viselkedésre. (Róma 15:30; 16:17). De itt Pálnak ezen felhívás Jehovával teljes irgalmasságán alapul, ahogy ő az ily világosan nyilatkoztatja ki. Isten kegyelme mely mindenket felülmúl, kiterjesztetett rájuk és ők felhasználhatják a számukra megnyitott kiváltságot és alkalmat. Azért Pál szívének teljéből mondja a teokratikus szervezetben levő testvéreinek: "Kérlek azért titeket atyámfiak az Istennek irgalmasságára." Ha Istennek meg nem érdemelt jósága egy teremtményt nem indíthat egy jó és helyes cselekedetre, akkor ez a teremtmény valóban megkövesedett és megkeményedett állapotban kell legyen.

9. Ez nem fenyegetés sem erőszakos nyomás vagy kényszerítés, hanem csak vonzó erő Isten kegyelmi eszköze által, kinyilvánítva először a természetes izraelitákkal és azután a pogányokkal szemben. Ha ez a kegyelem nem gyűjtött szeretetet valakiben azíránt aki azt kinyilvánította, hogy értékelését fejezze ki Istennel szemben, akkor ő nem lehet Istennek egy önkéntes szolgája és hogy tartós kapcsolatban legyen vele. Ő ezáltal Isten irgalmának és kegyelmének megvetését tanúsítaná és amennyiben a teremtményt illeti az Isteni kegyelem elvesztette volna kellő hatását. Az az hiábavaló lenne Pál apostolnak az arra való felhívása, hogy ezt ne tegyék a Korinthusbeliekhez írott levelében jut kifejezésre, mondván: "Mint együtt-munkálkodók intünk is, hogy hiába ne vettétek légyen az Isten kegyelmét." (II. Korint. 6:1).

10. Egyetlen teremtmény se éljen vissza irgalmával és kegyelmével. Hanem a zsoltároshoz hasonlóan kell mondja: "Irgalmas és könyörületes az Úr, késedelemes a haragra és nagy kegyelmű. Jó az Úr mindenki iránt és könyörületes minden teremtményéhez. Dicsér Téged, Uram, minden teremtményed és áldanak téged a Te kegyeltjeid. Országod dicsőségéről szólnak és a Te hatalmadat beszélnek." (Zsolt. 145:8-11). Isten jósága folytonosan nyilvánul meg az ő hűségesei iránt, mert a hűségesek azok, akik értékelik az isteni jóságot amennyiben kiváltságaiknak élnek és arra igyekeznek, hogy méltóknak bizonyuljanak az Istennek velük szemben kinyilvánított kegyelmére. Azok, akik megfelelkeznek Istennek velük szemben tanúsított figyelmességéről, mindamelltt, hogy ezt a tökéletes igazság megköveteli és növekednek a közömbösségben és anélkül, hogy valamely igyekezetet mutatnának Őt szolgálni és neki tetszeni, nem tartatnak meg az Ő kegyelmében.

11. Erre nézve nincs jobb és találóbb példa mint maga az Izrael nemzete. Az Egyiptomból való kivonulásuk napjától kezdve ők gyakran megfélemliztek Jehováról és az Ő tiszteletéről és kegyelmével szemben leértékelő módon viselkedtek. Az Ő nagy jóságának és hosszútűrésének gyakorlása által kimutatta kegyelmét irántuk megszabadítva ellenségeiktől és visszafogadván isteni kiváltságukba. Mindezek dacára ők a legnagyobb vétiket követték el Istennek saját Fia ellen; s ezért Jehova Isten kivételes jósága az ő nemzetük iránt megszűnt. Ez azonban csak azoknak maradékával szemben folytatódott, akik értékelték Istennek Fiában megnyilvánított igazságát és jóságát és akik elutasították az Izrael engedetlen nemzetéhez való alkalmazkodást. Azért Isten jósága a pogányokhoz fordult, "akik hajdan nem nép voltak most pedig Isten népe vagytok; akik nem kegyelmezettek voltak és most pedig kegyelmezettek vagytok". (I. Péter 2:10). Engedelmeskedjünk tehát az apostolnak hozzánk intézett buzdításának, Jehova Istennek irgalmát illetőleg.

Egy élő áldozat

12. Mi az aminek cselekvésére az Isten gyülekezete testületének e tagja olyan forrón buzdítja a testvéreket? Az: "Hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves élő áldozatul, mint a ti okos tiszteleteketek." Ezek a testvérek átadták magukat máris Istennek egy teljes felszentelés által és meg voltak igazulva Krisztus vérében. Most már számukra semmilyen ítélet sincs, mert ők, a Krisztus Jézusban, testének tagjai"-vá lettek. Ilyenképpen Isten, az Ő szelleme és ténykedő ereje által bizonyosságát adta, hogy ők a Királyság várományosaivá lettek, mint Isten örökösei és Jézus Krisztusnak örökös társai. Ők mint az ő "testének tagjai" "vesszők" voltak a teokratikus "olajfa" törzsében. (Róma 5:1,9; 8:1,16,17). Azért Pál figyelmezteti őket mondván: "Tekintsd meg azér: az Istennek kegyességét és keménységét: azok iránt akik elestek, keménységét; irántad pedig a kegyességét, ha megmaradsz a kegyességben; különben te is kivágattatol". Az isteni kegyelem a terméketlenek részére szűnik meg. (Róma 11:22). Az a felhívás amit az apostol említ az ő testvéreire vonatkozik, hogy Isten iránti felszenteltségüket teljesítsék, végezvén ezt ténylegesen gyakorlati módon. Hogy legyen ez végezve? Az ő testüknek Istennek kedves, szent és élő áldozatul való vitele által.

13. Ez azt jelenti, hogy valakinek teste Isten előtt élőnek kell tekintessék. A testnek különböző tagjai vannak, u. m. kezek, lábak, fülek, szemek, ajkak és nyelv; és mindezek használatba kell vétessenek az Isten tényleges munkájában. A testnek különböző képességei is vannak, u. m. ész, mely által tájékozódhatik; bölcsesség, hogy tájékozódásait megvizsgálják melyeket Isten Igéből gyűjtenek, és helyes következtetésre jutva, ami azokat a dolgokat illeti valamint az ő értelmükre

vonatkozólag is; emlékeztet az Isten Igéjére való emlékezés az ő viselkedésükre és cselekedeteikre nézve az Ige teljesítését illetőleg; szív, Isten értékelésére és mindannak ami van és amit Ő végez megbecsülésére valamint annak indítására, hogy Őt tisztelje, Neki engedelmeskedjen és szolgáljon; erő és hatalom, mellyel Isten akaratát örömmel és odaadással végezzük. Egy halott áldozat képtelen volna arra, hogy ily képességet Isten dicséretére használjon. Egy ily élő áldozat hozatala Istennek, nagyon különbözik azoknak útjától, akik tartózkodnak magukat Istennek szentelni addig amíg testük megöregszik és félig halottá válva nagyon kevés vagy semmi képességük nem lesz, amit felhasználhatnának energikus módon Isten királysága gyümölcsének termésére.

14. Az apostol szavaiba foglalt gondolat nem azt jelenti, hogy a testet vagy magát valaki az ellenség kezébe adja "vértanu" gyanánti megöletésre, hogy ezáltal a tevékenységből kivonhasson a földön. Igaz, hogy a Római levél 8-ik fejezetében az apostol mondja: "Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől, nyomorúsága, szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-é? amint meg van írva, hogy: Te éretted gyilkoltatunk minden- napon; olybá tekintenek mint vágó juhokat (Róma 8:35,36): Mindazonáltal a mi áldozatunk nem azáltal teljesítették be amit Isten ellenségeinknek megenged cselekedni velünk. A bajok, üldözések és szenvedések csak esetlegesek, melyek a mi testünknek élő áldozatául való hozatalával kapcsolatban történhetnek. Ez csak próbára teheti a mi Isten előtt való feddhetetlenségünket és hűségünket az iránta való főltszentelésünkben, akaratának cselekvését illetőleg. A halál, erőszakos kezek által vagy békésen Isten szolgálatának végzésében kétségnélkül az élő áldozat befejezéséhez juttat. De az ellenség semmi esetre sem jelenti az áldozatot bemutató papot, aki az áldozatot felajánlja Istennek akár élve vagy halva. Jézus Krisztus Isten nagy papja, bír azon isteni megbizatással, hogy felügyeljen az élő áldozatra, hogy milyen módon legyen az használva Isten szolgálatában. Jézus utasítása és buzdítása azokra nézve akik "vesszők" a jelképes "olajfában" a következő: "Légy hív mindhalálig és néked adom az életnek koronáját."

15. Pál apostol buzdítása világosan mutatja, hogy egy Istennek való egyszerű felszentelődés, még nem minden, hanem, miután valaki felszentelődik, magát el kell különítse Isten akaratának cselekvésére amelyre igyekeznie kell. Az élő áldozat szent és Istennek tetsző kell legyen, aki jóságot tanúsított ezen igazságos célra. Ez azt jelenti, hogy azon idő, amelyet Istennek akarunk felhasználni el kell különíttessék, azaz felszenteltessék és minden tag, képesség és erő, következőleg munkába kell legyen állítva végezve Isten tetszését. Oly dolgokat kell végezni, melyek kedvesek Isten előtt és mindezeket Jézus Krisztus a nagy Főpap által kell végrehajtani. Kinek vére által jön a megigazulás Isten előtt. Jézus emberi

áldozata váltságul és megmentésül szolgál azoknak, akik hisznek benne; de azoknak áldozata, akik az Ő nyomdokait követik nem jelent ilyen váltságot. Az ő élő áldozatuk célja az, hogy Isten dicséretét mutassák ki az ő halott testeik által amennyiben beszélnek másoknak az Ő Nevéről és hirdetvén az Ő Királyságát, mely uralkodni fog az emberek megáldására és a testvérek és más jóakarató emberek megsegítésére, cselekedvén azt ami tetsző az Őr Istennek. Ezen dolgok végzése szellemi ténykedést jelent; ami "szellemi" áldozat értelemmel bír, amelyről mondja az apostol, mint a Jézus Krisztusban levő "vesszők"-höz szólva: "Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozatok, amelyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által... Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait Aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságra hívott el titeket." (I. Péter 2:5,9).

16. Pál apostol támogatja ezt az értelmet mely az áldozat ily értelemben bemutatására és felhasználására vonatkozik, bizonyos magyarázó szavak hozzáadásával. Ő mondja: "Hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kegyes áldozatul, mint a ti okos tisztelteketek", azaz mint egy Istennek tett szolgálatot; és ez az áldozati szolgálat kell folytatódjon addig amíg azok, akik testeiket élő áldozat gyanánt használják itt a földön, testben élnek. Az a szó melyet Pál apostol e fejezetben "bölcességnek" (okosság) a görög "logikos" szóban van kifejezve mely a logos gyökszóból származik. Az a szó alapértelmén kívül azaz logos, mintha több értelmet is tartalmazna, pl. egy beszéd, mondás, egy érték, értelem, stb. János 1:1-ben a következő módon található: "Kezdetben vala az Ige és az Ige Istennél vala."

17. Azért a logikos szó magyarban különböző módon van fordítva, Péter, aki szintén görögül írt s aki szintén használta a logikos kifejezést I. Péter 2:2-ben, ahol ez a szó "lelki"-nek lett lefordítva. Az idézet mondja: "Mint most született csecsemők a tiszta, hamisítatlan (angolban: szellemi, görögben: logikos) tej után vágyakoztatok, hogy azon növekedjétek." I. Péter 2:2. Ezek a szellemi gyermekek könnyen fejlődhetnek használván Isten Igéjének igazságait mint táplálékot. Azért egy fordító úgy beszél ezekről, mint szellemi és tiszta tejről. (Golcped.) Ez az idézet a "józan észnek" megfelelőt is jelent. Azért Pál apostol Róma 12:1-ben Jakab angol király és Douay fordítása szerint e szolgálatra nézve mint a "ti bölcs szolgálatotok"-ról beszél. Más fordítók úgy adják vissza e szót "mint a ti szellemi tisztelteketek" (Standard); "A ti ésszerű isteni szolgálatotok" (Rotherham); "Egy bizonyos szellemi tisztelt" (Weymouth); "lelki szolgálat" (Károli) "Ésszerű tisztelteketek" (Century).

18. Minden bizonnyal az isteni szolgálat bölcs kell legyen mert Isten bölcs; és az Ő szolgálata azok által végeztetik, akik bölcsek és értelmesek. Írva van: "Mert

nem félelemnek lelkét adott nekünk az Isten; hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak lelkét." (II. Tim.1:7). Ez a szolgálat Isten Igéjével összhangzó kell legyen; és Isten Igéje pedig bölcs. Ez a szolgálat magában kell foglalja Isten életadó Igéjének másokhoz való vitelét. Következésképpen nem jelent egy oly kísérletet, hogy az Istennek való szolgálatot vallásos módon végezzék; mert a vallás nem Isten Igéje szerint való, mert Isten Igéjét megteveszti és hiábavalóvá teszi. A vallás hagyományos filozófia szerint való, mely tisztátalan démonoktól és emberektől származik. A vallás a legértelmetlenebb dolog. E tény egy vita alapjáni feltétlen kimutatását igényeli azon minden bibliai alapot nélkülöző és emberi hagyományokon alapuló tanoknak amelyek a "szentháromság, purgatórium", "tüzes pokol", "az emberi lélek halhatatlansága", "a mi földgömbünk betűszerinti elpusztítása", valamint az összes "egék" tűz általi megsemmisítése, a halottakért való imádságok és adakozások szükségessége akik a purgatóriumban szenvednek, pénz adományokkal való hozzájárulások, a kenyérnek és bornak egy pohárban Krisztus testének és vérének való változtatása, stb. Az élő áldozatnak a vallások szerint ilyképpen kimutatása nem lehet kedves Isten előtt.

19. A vallás magát kereszténységbe burkolta és nagy gyalázatot hozott Isten nevére, magakadályozván a Neki járó bölcs szolgálatot. Hogy Isten felszentelt népe közül eltávolíttassék minden vallás, Krisztus Jézus 1918-ban Isten templomához jött ítéllettel végett. a prófécia melyet Pál apostol idéz mondja: "...eljő Sionból a szabadító és elfordítja Jákóbtól a gonoszságokat." (Róma 11:26). Malakiás próféta előre jelzi Krisztusnak a templomához jövetelét 1918-ban és az Isten népe közötti tisztogatási munkát, mely az eljövetelet fogja követni; és Malakiás próféciaja előre beszél azon eredményről is mely ezt a tisztogatást illeti isten népének a vallás és bűneit illetőleg, mondván: "És kedves lesz az Úrnak a Juda és Jeruzsálem étel áldozatja, mint a régi napokban és előbbi esztendőkbén." (Malakiás 3:4).

Szolgálat

20. Azóta, Jehova felszentelt szolgálai arra igyekeztek, hogy Isten iránt való bölcs szolgálatukat teljesítsék. Az ilyen szolgálat Isten tiszteletét jelenti, mely az Ő ihletett csálhatatlan Igéjével összhangban van. Jehova az ő Királya által a templomban eltávolította a hagyományos vallási tantételeket, azt mívelve, hogy az ő Igéje az ő hűséges szolgálai részére ésszerű és könnyű legyen a megértésre. Ő megnyitotta Jehova napja megértésére vonatkozó próféciaák értelmét, melyeknek betejesedési ideje elérkezett. Ezen betejesedett próféciaák fényt vetnek a szolgálatra melyet az ő szolgálainak végezniök kell ebben a fontos időben, hogy neki tetsző élő áldozat legyen.

21. Egy időre, mely a vallásos és politikai hatóságok kényszerítésének tulajdonítható, akik felhasználták az

első világháború adottságait, hogy beavatkozzanak, Jehova szolgálói engedték, hogy kezeik a szolgálatban meggyengüljenek és az ők kényük-kedvükre jutottak. Azonban, az Úrnak az Ő templomában kibontakozott ítéleteinek következtében a hűséges maradék kinyitotta szemeit és felismerte kegyvesztettségét. Ők reátekintettek, hozzá könyörögve, hogy visszavétesse a szolgálatba. Ők így cselekedtek, és mikor újólág erőfeszítéseket tettek, hogy élő áldozatukat Jehova Isten szolgálatában az Igéjének megfelelően felajánlják, felismerhették, hogy az Ő haragja elmúlt és hogy Ők visszaállítottak Királyságának szolgálatába. Ők látták, hogy rajtuk beteljesedett Ésaías 12:1-6-ig való próféciaja, mely kimutatta az ő "értelmes szolgálatuk" egy részének fontosságát Istennel szemben mely így szól: "És így szólsz ama napon: Hálát adok Néked, Oh Uram! mert jól lehet: megharagudtál reám, de elfordult haragod és megvigasztaltál engemet! ... és így szóltok ama napon: Adjatok hálát az Úrnak, magasztaljátok az Ő nevét, hirdessétek a népek közt nagyságos dolgait, mondjátok, hogy nagy az Ő Neve, mondjátok éneket az Úrnak, mert nagy dolgot cselekedett; adjatok tudtára ezt az egész földnek! Kiálls és örvendj Sionnak lakosa mert nagy közötted Izraelnek szentje!

22. Ebből kitűnik, hogy azok akik Isten bölcs szolgálatát végzik, a földön Jehova tanui kell legyenek. Most tehát ebben az időben, amikor helyre lettek állítva az Ő kiváltságába és a földön az Isten helyes imádata helyes szolgálatába, az a kiváltság, hogy egyike légy Jehova tanuinak a legértékesebb és ékebb dolog. Miért? Azért, mert Jehova felállította nagy hatalmát 1914-ben és a föld nemzeteinek haragja dacára uralkodni kezdett, akik az első világháborúba keveredtek. Ez azt jelenti, hogy Ő mint a világegyetem uralkodója megkezdte uralmát. Elérkezett az idő, hogy uralmát igazolja a világegyetem felett végetvetve a földön a nemzetek uralkodási idejének elkezdve gyakorolni legyőzhetetlen hatalmát a földön. Az Ő uralmának világfeletti gyakorlásában Ő Fiát, Krisztus Jézust trónra helyezte. Jehova hatalmat adott neki kinyújtva Sionból hatalmának vesszejét, megparancsolva Jézus Krisztusnak, hogy uralkodjon ellenségeinek közepette. Mint Jehova új Királyának adott hatalma első megnyilvánulásaképp Sátánt az ördögöt dobta ki a mennyből a földre összes démoni hordáival. E ténnyel teljes összhangban a mennyben a szent angyalok soraiban mindenhol felhangzott a kiáltás: "Most lett meg az idvesség és az erő és a mi Istenünknek országa és az Ő Krisztusának hatalma; mert a mi atyánkfiaiak vádolója levettetett, ki vádolja vala őket éjjel és nappal a mi Istenünk előtt." Jelenések 12:1-10.

23. Jehova tanuinak maradéka fenntartja e kinyilatkoztatott tényt mely Jehova Királya által a templomban jutott kifejezésre és ők felfogták a mennyi seregek királysági üzenetét. A Király a templomban feltárta nekik, hogy békés próféciaja a világ végére vonatkozólag 1914-től teljesülésben van. Azért az Ő próféciai parancsa Máté 24:14-ben mutatja nekik a jelen

időben az Isten iránti "bölcs szolgálatjuk" útját, mondván: "És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosággal minden népnek; és akkor jön el a vég." A Királyságra vonatkozó e felhívás mely megállapítást nyert félelem nélkül határozottsággal kell végeztesse az összes nemzetek között e világ szervezeteinek Armageddon csatájában bekövetkező erőszakos végéig. A hűséges maradék Jehova kegyelme által mélyen volt indítva, mely kegyelem oly bőven adatott nekik, hogy Jehova megállapított királyságának követeivé tette az Ő Krisztusa által, és ők feleltek. Testeiket egységes értelemben mint élő áldozatot mutatták be. Ők ezt azáltal tették, hogy testüknek tagjait ténylegesen használatba vették minden fizikai képességük és értelmükkel egyben, hogy bölcs szolgálatuknak a föld népes területein a királysága "evangéliuma" prédikálása tekintetében eleget tegyenek. Ők folytatják ennek végzését a szervezeti utasítások szerint, mivel a Királyság egységes bizonyoságtévő munkája, mint szervezett testület szervezeti szabályokkal kell rendelkezzen.

24. Ezek az utasítások Jehova teokratikus Igéjével összhangban kell legyenek. Ez egyezik ama ténnyel mely Pál apostol által mint felhívás és buzdítás adatott Róma 12:1-ben, aki egyike volt Jehova teokratikus szervezete uralkodó testületének. Az ő szava tehát szervezeti utasításokat jelent. Pál igyekezete a "bölcs szolgálatra" vonatkozó utasítások tekintetében azt a célt szolgálta, hogy együtt munkálkodjon a testvérekkel segítve őket, hogy Istennek tetsző áldozatokat hozzanak. Pál postol tanácsai az utasítások segítsége által az élő áldozat hozásának teljesítésére szolgál a pogányok közül való összes hűségesek részére. Ő később Róma 15:14-16-ig a következőket mondotta: "Még vagyok pedig győződve atyámfiak én magam is tífelöltek, hogy teljesek vagytok minden jósággal, betöltve minden ismerettel, képesek lévén egymást is inteni. Bátorságosabban írtam pedig néktek atyámfiak, részben, mintegy emlékeztetve titeket az Istentől nékem adott kegyelem által, hogy legyek a Jézus Krisztus szolgálója a pogányok között munkálkodván az Isten evangéliumában, hogy legyen a pogányoknak áldozata kedves és a szentlélek által megszentelt." (Gocpeed.)

25. Ő mint a pogányok apostola a prédikálásban eleget tett megbízatásának mint Jézus Krisztus "nyilvános szolgálója". Prédikálva nekik a Királyság jóhíreit megmutatván a bejutási lehetőség ajtaját, ő mint pap szolgált (hieruorgein), egy szent szolgálatot végzett, mely által Istennek a pogányok közül is élő áldozatot hozzon. Észert, a felszentelt pogányok is részesei lettek a szent szellemnek és Pál apostollal együtt bizonyos mérték szerint részesülhettek a "szent papságból", hogy Jézus Krisztus által Istennek kedves szellemi áldozatot hozhassanak. (I. Péter 2:5,9).

26. Pál apostol a testvéreknek e megsegítését mintegy örömteljes kiváltságnak tekintette. Olvassuk az

ő szavait a Filippibeliek felszenteltjeihez, akik élő áldozat gyanánt hozták az ő testeiket. "Hogy legyetek feddhetetlenek és tiszták. Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, kik között fénylettek, mint csillagok e világon, életnek beszédét tartván élébök: hogy dicsekedhessem majd a Krisztus napján, hogy nem futottam hiába, sem nem fáradtam hiába. De ha kiontatom is italáldozatként a ti hitetek áldozatánál és papi szolgálatánál, mégis örülök és együtt örülök mindnyájatokkal". (Filippi 2:15-17). Pál apostol a figyelmet ebben Isten jeruzsálemi templomában gyakorolt bizonyos italáldozatok töltésére tereli a Mózes törvényének előírása szerint. (II. Krónika 29:35; IV. Mózes 15:5,7,10; III. Mózes 23:18; II. Mózes 29:40,41). Azon haszonért melyet az ő társai az áldozathozatala által tettek Istennek az apostol kész volt magát örömmel felhasználni, éppenúgy mint ahogy az ital az áldozatra töltetett, hogy elégtessék az oltáron. Ő Thimotheusnak mondotta: "Mert immár én megáldoztatam és az én elköltözésem ideje beállott." II. Tim. 4:6.

27. Az ő önzetlen viselkedése által, hogy magát kész volt felhasználni testvérei segítségében, hogy Istennek élő áldozatot hozzanak testeik által Jézus Krisztusnak e hűséges utánzója például szolgál jelenben Jehova tanui maradékának. Ezek hasonlóképpen szeretettel kell segítsék testvéreiket, hogy Isten iránti felszenteltségüknek eleget tehessenek. Ami pedig a mi földi társainkat a "jóakarátú embereket" azaz az Úr "más juhait" illeti habár azok nincsenek hiva ez áldozati útra mindamellet ők is felszentelték magukat teljesen Istennek. Azért tehát a maradék kiváltsága és kötelezettsége segíteni ezen szeretett "más juhokat", hogy az Isten Igéjének megfelelően teljesíthessék szolgálatukat Isten iránt.

Átalakulás

28. Hogy egy "bölcshozatal" vagy "ésszerű imádat" Istennel szemben teljesítve legyen, az apostol a következő feltétlen szükségszerű dolgokat írja a jelen "gonosz világ" idején. Olvassuk: "És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata." Róma 12:2. A világra vonatkozólag, Pál az aion szót használta. Itt újra ezt a szót használta ahol nem jelenthet egyszerűen csak egy "időszakot" mintegy "korszakot"; mert a személyek nem tudnak elváltozni vagy alkalmazkodni valamely időszakhoz. Mialatt egy bizonyos időszakban élünk, mi nem lehetünk felszabadítva vagy kivéve az időszakaszból mielőtt annak vége nem lesz, de megszabadulhatunk egy létező szervezetből azon idő alatt megszabadítottatván a szokásoktól, hagyományoktól melyek azon szervezet által kötelezve és gyakorolva vannak. Galácia 1:4. Mi ugyanabban a világban élünk melyben Pál apostol is élt, azaz ugyanazon állapotok között mivel "e világ istene"

még mindig Sátán az ördög. II. Korint. 4:4. Mindezek mellett azok, akikkel szemben Isten kinyilvánította kegyelmét megváltva őket Krisztus vére által és az "bölcshozatalba" hozva őket, nem lehetnek többé e világgé; mert e világ az ő istenének Sátánnak az ördögnek szolgál és nem Jehova Istennek. Senki sem szolgálhat egyazon időben két úrnak megfelelő módon: "nem szolgálhatok Istennek és a mammonnak." Máté 6:24. Isten csak teljes szolgálatot kíván.

29. "E világszerint lenni" jelenti szolgálni és követni az ő utait, szokásait, dicsekedéseit, öngazolását, céljait, kényelmét, a felkínált élvezeteit és vallását. Egy pillanatra gondolatok arra a világban melyben a keresztények éltek zárt sorokban az ő Rómában, akiket Pál apostol buzdított, hogy ne legyenek hasonlóak a világhoz. Tacitus a latin történet író, aki Néró császár idejében született, Róma városára vonatkozólag úgy ír mint "közös csatornáról, melyben az összes szégyenteljes utálatos dolgok ömledtek az egész világ négy sarkából."

30. Pál apostol idejében mikor az ő római levelét írta, Néró volt a hatalmas római birodalom császára. Akkor kötelezve volt a római állam által a király istenítésének imádata és egy oltáron tömjén égetése követeltetett. Néró császár előde Claudius császár így lett istenítve és tisztelve. De Rómában abban az időben a zsidókn kívül minden vallás engedélyezve volt és azért mindenféle vallás gyakorolva volt a városban sok hiszekegy jámbor ember által hódolva új dolgoknak, úgy a felső osztályból valók mint az alacsonyabbak közül is. Ők romlott emberek képeit imádták, valamint madarak, négylábú csúszó-mászó állatokat, inkább tisztelve teremtményeket a Teremtő helyett. Ezen vallásos gyakorlat által ők mindenféle utálatosságra vetemedtek; asszonyok vallásos templomok felé fordultak, hogy testeik felhasználtassanak a papok részére jövedelem gyanánt; a férfiak és nők a legborzalmasabb paráznaságot gyakorolták, férfiak és gyermekek sodomai nemi erőszakosságokat követtek el. Róma 1:23-27. Az egész Rómában gazdagon keringtek az emberi bölcseletek az epikuriensok vallásos bölcselete, valamint a sztoikusok a cinicsiek és a pithagora bölcselete is, akik hittek az emberi lélek halhatatlanságában és vándorlásában. Kolossé 2:8; Csel. 11:17-18.

31. Sok volt a kedvtöltések és szórakozások kiváltsága. Ott volt Maximus nagy cirkusza, más cirkuszokkal egyben. A vízi sport nagyban gyakoroltatott a tengeren. Ott volt az amphiteatrum, ahol a legizgalmasabb és erőszakosabb események zajlottak le melyek felülmúlták az atlétikai cirkuszokat. Színházak is voltak, ahol tragédiák és komédiák gyakoroltattak a színpadokon a leghíresebb szerzők által, zenei és különböző hangszerek által egybekötve. Róma az éjszakai életet nagyban gyakorolta, melynek folyamán sokan magukat mulatozásokra "orgiákra" részegsége, bálványimádásra, paráznaságra, illetlen erkölcs-telenségekre, hús ételekre melyek bálványoknak voltak

szentelve, adták. Róma 13:12,13; 14:20-23; 1. Kor. 10:25-28. Ott voltak megtartva a különböző istenségeknek tiszteletére tartott ünnepélyek is; különösen Saturnusnak, azaz Saturnus mennyegzője December 17-23-ig tartó időszakban, melyet táncokkal, kölcsönös ajándékokkal, mécses égetésével ünnepeltek meg, a szolgák és elnyomottak nagy zaja mellett, bezárva az iskolák és a törvényszékek mely idő alatt semmilyen háborút sem kezdtek. Mindezen hiábavalóságok felett a politika állott a legnagyobb romlottság jegyében. Róma uralma volt az addig létezett uralmak leghatalmasabbika, kiterjesztve és fenntartva erős katonai hatalom által melyet kereskedelmi haszon és egyéni meggazdagodás céljából gyakorolt mely abból származott.

32. Az a világ amelynek Róma is részét képezte akkor, folytatódott a jelen ideig is. Ez ugyanaz, habár sokkal modernebb, különféle külső tiszteletek tekintetében. Az Úr Igéjében elhangzott figyelmeztetés, hogy az utolsó napokban ártalmas idők lesznek Pál apostolnak szervezeti utasításai, hogy ne alkalmazkodjatok a világhoz, éppen úgy alkalmazható a mai időre is, mint akkor amikor azokat írta. E világ vonzalmai és ösztönei a hiábavalóságokra megsokszorosodtak. Az ördög és démonai nem pihennek, hogy a legmagasabb fokig használják fel, hogy Isten szolgáját az okos szolgálattól elvonják, vagy hogy a világi dolgokba való beavatkozás által szellemi szolgálatuk iránti buzgóságukat csökkentsék. Hogy szabadulhatunk meg az e világhoz való alkalmazkodás veszélyétől ha mindezek körülöttünk vannak? Az Isten szolgálja megmondja, hogyan.

33. "Hanem változtatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata." Ez találó a szolgálati utasításokkal úgy a maradék, mint földi társai a "más juhok" részére. Mi nem tudjuk elváltoztatni saját magunkat, hogy más teremtményekké legyünk, de el tudunk változni olyképpen, hogy ne vezettessünk e világ szerint. E célból elménk meg kell újíttassék. Az elme az egyénnek az a képessége, mellyel tájékozódásokat gyűjt és egy bizonyos értelemre jut. Ez az a képesség, ami által egy bizonyos út felé igazodhatunk, amely irányban a mi képességeink irányíttatnak és a mi intencióink (szándékaink) vezettetnek mely által a mi tulajdonságaink és ösztöneink leszögeztetnek. Alapvető értelemben egy fölszentelt egyénnek aki Isten akaratának cselekvésére szentelte magát, az elméje megújul azáltal, hogy Isten Igéjére irányítja melyből információkat szerez azután igyekszik meg is érteni azokat.

34. Ahhoz, hogy Isten Királysága és Királya iránt helyes szellemi állapotban legyünk ismeretet kell szereznünk, igaz bizonyosságot Isten Igéjéből és nem a vallásból, mely e világból való. Az ismeretben való növekedés által Isten és az Ő teokratikus uralmát illetőleg szeretetünk is növekedni fog. Ez átalakítja a mi indulatainkat, céljainkat és törekvéseinket úgy mint egész

egyéniségünket is. Ezáltal sokkal engedelmessebbekké válunk mint Istennek alkalmas gyermekei. Ez egyező azon paranccsal mely Kolosse 3:9,10 versében található, azok részére, akik Krisztusban új teremtményekké lettek mégpedig: "Ne hazudjatok egymás ellen, mivelhogy levetkeztétek amaz ó embert az ő cselekedeteivel együtt. És felöltöztétek amaz új embert, melynek újulása van annak ábrázatja szerint való ismeretre aki teremtette azt." Az elme ez mellyel szolgálunk kell Istent és törvényét tekintet nélkül arra, hogy milyen tökéletlen a mi testünk. (Róma 7:25): Ahhoz, hogy győzedelmeskedjünk, Krisztus "elméjét" kell bírjuk. Teljesen meg kell legyünk győződve a mi elménkben arra nézve, hogy mi az Isten akarata, s azután igyekeznünk kell egész valónkkal tenni azt. (1. Kor. 2:16; Róma 14:5). Ebből a célból feltétlen szükséges a szentírásnak imateljes állandó tanulmányozása, használnván e célra az összes segédeszközöket melyeket Isten az ő szervezete útján hozzánk juttat, hogy segítségünkre legyen és használhassuk ezeket az iheletett írásokat. Azok, akik elhanyagolják Isten Igéjének tanulmányozását és szabályait, nyitva hagyják elméjüket, hogy megtöltsenek világi irányzatú eszmékkel, vallásos tanokkal és egyéb világi hiábavalóságokkal. Ami ebből következik az az elmének és szándékainknak valamint egész valónkak lerombolódása.

35. Elménk megújulása által meg fogjuk tudni különböztetni "Isten jó és tökéletes akaratát". Az az egy olyan állapotra jutunk melyben értékelni fogjuk tudni a mi bölcs szolgálatunkat, amit Isten felszentelt szolgálattól megkíván. A "kereszténység" Konstantin császár idejéből származik, tehát tizenhat évszázad óta. És dacára vallásos tanaiknak azon időtől fogva, mégsem volt képes a népet átformálni, hogy ne alkalmazkodjon a régi világhoz. Az ő elméik telítve vannak régi penészes vallásossággal és ezen tizenhat évszázad alatt nem tudták sem maguk sem mások részére megkülönböztetni, hogy mi az Isten: jó, kedves és tökéletes akarata. Csak az emberi hagyományok és bölcseségek elhagyása által melyek a vallásos vezetőktől származnak és Isten Igéjének gondos tanulmányozása által valamint azon szabályok és ismertetések követése által tudjuk felismerni és megkülönböztetni Isten akaratát. Jehova Isten Jézus Krisztus által a templomban, kijelenti felszentelt szolgáltainak a Szentírást feltárván értelmük előtt a jó, kedves és tökéletes dolgokat, melyeket Isten részükre cselekszik különösen a világ végének ez idején.

36. Az Isten akaratának cselekvéséből származó eredmény igazolja és megkülönbözteti mindegyikünk részére mind világosabban, hogy éppen az az Isten akarata. Ő világossá tette akaratát Igéje által a mi elménkben mely nap-nap után mind jobban növekedik. Az Ő "jóakarata" a mi részünkre az, hogy ne legyünk részévé e világnak, hanem fenntartás nélkül az Isten Királyságához tartozunk. Az Ő "tökéletes akarata" pedig az, hogy az ő felszenteltjei bizonyosságot tegyenek

Nevéről és hogy prédikálják "nyilvánosan és házanként" az ő teokratikus Királyságának jó hírét a világ végezetéig. Az Ő "kedves akarata" pedig az, hogy fogadott felszentelésünket megtartsuk és szilárdan őrizzük meg iránta való feddhetetlenségünket a Sátán világa által mind jobban fokozódó üldözések és ellenkezések közepette is és így ezaz Ő nevének igazolására legyen.

Hit a szervezetben

37. Miután biztosítva lettünk e tekintetben, hogy mi Istennek akarata, kell hogy azt megújult elmével végezzük. Mi el kell helyezkedjünk az Isten elrendezésében részünkre alkalmas helyre, hogy azt végezhessük, hívván azt, hogy Isten fel fog magasztalni bennünket ha azt cselekedjük. Mi egységben kell végezzük Isten akaratát, mert az egy és ugyanaz az egész népre vonatkozólag, illetve bizonysgot tenni Nevéről és egyetemes uralmáról. Ebben az egységes munkában minden felszentelt el kell végezze az ő részét, mely különleges módon reá bízott. Ehhez fúzi az apostol a következőket: "Mert a nekem adott kegyelem által mondom mindenkinek közöttetek, hogy feljebb ne bölcselkedjék, mint ahogy kell bölcselkedni; hanem józanul bölcselkedjétek, amint az Isten adta kinek-kinek a hit mértékét. Mert miképpen egy testben sok tagunk van, minden tagnak pedig nem ugyanazon cselekedete van. Azonképpen sokan egy test vagyunk a Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai vagyunk." Róma 12:3-5. Az ihletett apostol ilyképpen használja a legtökéletesebb szervezetet amit csak ismerhet ember az az emberi testet, hogy illusztrálja a Fej... Krisztus alatti teokratikus szervezet működését.

38. A teokratikus szervezet Jézus Krisztusból mint fej és egyházából mint "testéből" áll. Ezeknek földi társaik, azaz a "más juhok", szintén a teokratikus szervezetben vannak. Az emberi test egy egészséges elmével nem fog saját maga ellen dolgozni. A test tagjai közül egy sem fog ellenkező módon működni, megkárosítván a másik tag működését. Az összes tagok egy elme által vezetettve egységesen dolgoznak a test céljának véghezvitelében ami az Isten akaratának cselekvése. Hasonlóképpen áll a dolog "Krisztus testével" is. Következésképpen a "más juhok", akik a teokratikus szervezetben vannak, nem fognak dolgozni a testület ellenére hanem megkeresik alkalmas helyüket és ezen testület fejével együtt működnek ki a Jézus Krisztus. Ily módon a teokratikus testület maradéka és társaik a "más juhok" együtt dolgoznak Isten akartának cselekvésén a jelenben.

39. Ennek a testületnek a tagjai közül ugymint a jóakarátú emberek közül is akik a testülethez csatlakoztak egyik sem fog értelmetlenül gondolkozni a hozzá nem illő módon. Saját maga iránti érzelmei mértékletesek, összhangban cselekedeteivel és Isten igéjével, mely ismerteti velük, hogy kik vagyunk. Jó hogy alázatosak

legyünk és ne gondoljuk azt, hogy előnyöket szerezzünk, vagy hogy egy vagy más dologban vagy állásban legyünk. Isten Igéje a mi hitünk alapja; és helyes, hogy részünket megtegyük ebben a munkában akár a Krisztus testületéhez, vagy ha társaihoz is tartozunk. Hit kívántatik a mi részünk elvégzéséhez akárha röpcédulákat is osztogatunk, vagy utcasarkokon folyóiratokat kínálgatunk a járó-kellőknek vagy házról-házra járunk nyomtatványokkal, vagy utólatogatásokat végzünk és bibliai tanulásokat rendezünk családirag vagy ha nyilvánosan a szószékre lépünk vagy egy gyülekezetet szolgálunk. Hit kívántatik ezt tenni vagy a munkának bármely részét is a szervezetben végezve ezt a bizonysgot az egész világon az Ő Neve és Királysága érdekében. Hit kívántatik; igen, nagy hit, fenntartani a mi részünket ebben a tevékenységben. De ha megvan ez a hitünk, ez segíteni fog bennünket, hogy egyensúlyban legyünk cselekedeteinkkel igyekeztvén bölcs szolgálatunkat elvégezni ott ahova helyezettünk. Egy mérlegelt látás kimutatja nekünk, hogy bármi legyen is szolgálatunk, az egy áldásos kiváltság részünkre Istentől.

40. Az apostol egy gyakorlati következtetést von le az ő fenti felhívásából mondván: "Minthogy azért külön-külön ajándékaink vannak a nekünk adott kegyelem szerint, akár írásmagyarázás, a hitnek szabálya szerint teljesítsük, akár szolgálat, a szolgálatban, akár tanító a tanításban, akár intő az intésben, az adakozó szelidségben, az előljáró szorgalmatossággal, a könyörülő vidámsággal művelje." (Róma 12:6-8).

41. Ebben a teokratikus utasítás van leírva azon egyének oktatása végett, akik teljesíteni akarják "Isten okos szolgálatát". Most van az a nap, mikor Isten szolgálatának e módszerei az Ő irgalma és kegyelme folytán teljesebb folyamatban vannak. Előre megmondatott, hogy "fiaitok és leányaitok prófétálni fognak" (Joel 2:28). Ezen a napon Isten prófétai igéjének nyilvános kijelentése házról-házra végeztetik felszentelt férfiak és nők, ifjak és aggok által. Az evangéliom szolgálatának nyilvános gyakorlati részében Jehova minden hú tanúja beosztást nyer, terjesztvén a Krisztus alatti királyság öröm híreit. A barátságos emberek házaiban, akik taníttatni hagyják magukat, családi bibliai tanulások lesznek végezve, mely által megvilágítást nyernek Isten igéje felől. Felhasználva az Isten által adott alkalmakat melyekre szükségük is van, ők buzdítják egymást, valamint az érdeklődőket is, hogy ismerjék fel a jelen napot és a csodálatos alkalmakat valamint a felelősséget, de ugyanakkor a leselkedő veszélyt is. Ők önzetlen gyöngédséggel és tiszta szívvel közvetítik Istennek irgalommal telt meghívását az élő vizekre, úgy élőlőszóval, mint nyomtatott formában is. Azok, akik kijelöltettek a csoportok képviselőit és vezetésére, vagy a területi tevékenységre végezzék azt odaadó buzgósággal. Isten előtt való felelősségük mértékének megfelelően.

42. Ezek mindnyájan, végezve azt amit kaptak és kapnak Isten kegyelméből, örömmel terjesztik azt ki

másokra is az által, hogy mindenkinek tudomására hozzák a menekülés útját Isten haragjának Armageddonjától. Mindezeket ők istenben vetett hit által teszik és halhatatlan hűségtől Jehova iránt Krisztus által. Így mindnyájan teokratikus módon dolgoznak, egységben Istenben és Krisztusban, a királyság érdekében a történelem legnagyobb bizonyágtevésében Armageddon előtt. A régvárt örvendezés napja közel van, mikor Jehova Isten maga fogja bebizonyítani az összes élőknek, hogy ez volt az Ő kedves, jó és tökéletes akarata, s hogy ez volt az Ő bölcs szolgálata és ésszerű imádata, mely teljesítve lett a rendületlen egészében az Ő felszentelt és jóváhagyott népe által.

Kérdések

- Hogyan különbözik Jehova a világtól és miért?
- Mit mutatott Jehova mindig, hogy az embereket meggyerje az ő gonosz cselekedeteiktől és miért több ez, mint egy egyszerű visszatartás?
- Mit ad Jehova egy ily mértékben Izrael népének és melyik szövetség okáért?
- Jehova, hogy és miért nyilvánította ki kegyelmének ritka gazdagságát Izrael egy választott maradékának?
- Milyen módon tette Jehova, hogy Ábrahám magva annyi legyen, mint az ég csillaga és mint a tenger fővénye, és Isten eme kegyelme mit eredményezett azaz milyen hatással volt az Izraelre?
- Pál apostol miért használta fel Isten eme kegyelmeit egyenesen mint bázist és valóban kiknek szól Róma 12:1?
- Miért volt ez helyes felelet és miért volt Pál tekintély eme felhívás adására?
- 8., 9. Hogyan tett felhívást Pál apostol Isten kegyelmére és milyen módon lenne emez isteni kegyelem hiábavaló módon eltékozolva?
- Kinek nyilvánítatik meg az Isten kegyelme és kinek nem és miért?
- Melyik nemzetben találunk mi példát a fentiekre nézve és miért?
- Tekintetbe véve azokat akiknek ő írt, azután mégis miért intéz felhívást?
- Miben különbözik egy "élő áldozat" egy halott áldozattól?
- Kinek mutattatik be az áldozat és miért engedtetnek meg nyomorúságok ezzel kapcsolatban és ki ügyel fel az áldozatra?
- a) Hogyan mutattatik be a test mint élő szent és Istennek tesző áldozat? b) Mi annak célja és milyen áldozat az?
- Pál apostol hogyan nevezi meg ezen áldozat bemutatást és honnan ered e tárgy melyet ő használ?
- Hogy használja Péter a "logokosz" szót és hogy adják vissza más fordítók?
- Hogyan és miért "bölcs" és "ésszerű" Isten szolgálata?
- Milyen művelet volt kezdve, hogy a felszenteltettek megtisztíttassanak a vallástól és mit mond a prófécia ennek eredményeképpen?
- Mit tettek azóta Isten felszentelt szolgálói és hogy segítette Ő valóban megérteniök e célt?
- Hogy lett a maradék Isten szolgálatába visszahelyezve és melyik prófécia teljesedett velük, és mi mutatta egy fontos részét szolgálatuknak?
- Mik kell legyenek tehát azok akik a bölcs szolgálatot teljesítik és 1914-től milyen események által lett meggazdagítva ez a szolgálat?
- Milyen előrejövendőt és feltárt bizonyág kell most végeztessék és hogyan felel a marék erre Róma 12:1-el összhangban?
- a) Milyen utasításokat tartalmaznak Róma 12:1szavai és miért? b) Mit tartott szem előtt Pál ezen utasítás adásával, ahogy ő az Róma 12:14-16-ban kijelenti?
- Hogy tevékenykedett Pál mint egy nyilvános szolga és mint egy pap és milyen hatással az ő testvéreire?
- Ahogy azt a Filippibeliéknél és Timoteusnak kijelentette, hogy látta Pál ezt a szolgálatot a testvérek megsegítésében örömteljesnek?
- Pál kikre nézve jelent példát és kiknek a segítségére?
- a) Pál mihez mondja, hogy ne szabjuk magunkat és mi az értelme az itt használt szónak? b) Azok akik Isten kegyelmét bírják, miért nem lehetnek részei ennek?
- a) Mit jelent e világhoz alkalmazkodottnak, szabottnak lenni? b) És mit ír Tacitus Rómáról abban az időben?
- Ami az imádatot és bölcséletet illeti milyen volt a Római állam abban az időben amikor Pál írt?
- Melyek voltak a kedvtöltések és szórakozások akkor a városban és milyen volt a politikai állapot?
- Miért alkalmazhatók a szervezeti tanítások amiről beszélt Pál, a mai időre éppen úgy, mint az ő napjaiban?
- Hogy lehetünk mi átalakulva és a megújulás hogy teljeseedik nálunk?
- a) Hogy növekszik szeretünk és cselekvő erőnk Istennel és a Teokráciával szemben és milyen átalakuló eredménnyel? b) Milyen képességeinkkel kell szolgáljuk Istent és e célból mi szükségeltetik?
- Hogy tudjuk mi megkülönböztetni, hogy "mi Istennek

ama jó, kedves és tökéletes akarata”?

36. Mi az Ő jó, kedves és tökéletes akarata reánk nézve?
 37. Hogy kell tegyük mi az isteni akaratot és e tekintetben milyen ilusztrációt (képet) használ az apostol?
 38. Hogy fognak tehát munkálkodni a teokratikus szervezetnek tagjai és hogyan fognak dolgozni az ő társaik “a más juhok” is azután?
 39. Hogy fognak gondolkodni a “testtagok” és hogy a “más juhok” és milyen minőségek követeltek, hogy a szervezett munkának különböző részei teljesítve

legyenek?

40. Milyen következtetést von le az apostol a fenti bizonyíték nyomán, ami a szolgálat különböző módszereit illeti?
 41. Hogy vannak most teljesítve az apostol által említett szolgálati módszerek?
 42. a) Azért, hogy lesznek teljesítve minden dolgok és mi célból? b) Milyen méltó cselekedeteket fog igazolni maga Jehova mindenkivel szemben?

(Watchtower 1945 Május 15.)

Az elveszett fiú inségben

“Aki megőrzi a törvényt eszes fiú az, aki pedig a dobzódókkal társalkodik, meggyalázza atyját.” Példab. 28:7.

JEHOVA a prófétáit sok példázat megírására ihlette, egyrészt az elhatározásai feltárására, másrészt pedig azoknak meghatározott ideig való elrejtésére. A “példázat” szónak az értelme hasonlat, hasonmás, képmás, összehasonlítás, egymás mellé állítás vagy hasonlóság. A példázatban az ember természetes életéből vett dolgok vagy cselekedetek vannak felhasználva más dolgok vagy cselekedetek szemléltetésére, melyek ugyan összhangban vannak azokkal, de még nagyobb méretűek és jelentőségűek s szellemi értelmük és értékük van. Jehova arra ihlette Ezékiel prófétát, akit mint “emberfiát” szállította meg, hogy Izráel nemzetéhez példázatokban beszéljen. (Ezékiel 17:2; 24:3; 20:49.) Azok a példázatok amellyel jövendölések voltak, amelyek a mai események által teljesebben be és ezek összefüggésben állanak isten szellemi dolgaival. A prófétai zsoltárokból áll megírva: “Szám bölcsességet beszél, szívem elmélkedése tudomány. Példázatra hajtom fülemet, hárfaszóval kezdek rejtvényfejtésembe.” (49 zs. 4, 5.) “Figyelj népem az én tanításomra (Elberfeldi: törvényemre); hajtsátok füleiteket szám beszédeire. Megnyitom számat példabeszédre, rejtett dolgokat beszélek régi időkben. Amit hallottunk és megtapasztaltunk és atyáink beszéltek nekünk...” (78. zsoltár 1-3.) Ez azt mutatja, hogy az ilyen példázatok vagy hasonlatok eljövendő dolgokról jövendölések, amelyek a példázatban említett dolgokhoz hasonlítanak.

2. Ezékiel és a Zsoltáros maguk is prófétai előképei voltak egy eljövendő nagy példázatot mondanak, Krisztus Jézusnak, aki “Emberfiának” nevezetett. Az írástudók és farizeusok az ő napjaiban csak a saját előkelő köreikben beszéltek példázatokban.

Vonakodtak példázatokban beszélni a közönséges népnek, amelyet “az ország népének” neveztek. (II. Kir. 11:14, 18, 20.) Ezt “az ország népét” az írástudók és farizeusok tudatlanoknak tartották s azért képteleneknek arra, hogy a példázatokból valami értelmet tudjanak meríteni. (Csel. 4:13.) Azonban az “Emberfia”, Krisztus Jézus az Őt szívesen hallgató, közönséges népet nem tekintette annyira alacsonynak; s amikor Isten elhatározás szerint elérkezett a meghatározott idő, példázatokban beszélt a néphez. Az erről szóló feljegyzés így szól: “Mindezt példázatokban mondotta Jézus a sokaságnak és példázat nélkül semmit sem mondott nekik. Hogy teljesüljön a próféta mondása: Példázatokban nyitom meg majd számat, feltárom mindazt, ami a teremléstől fogva rejtve volt.” (Máté 13:34, 35.) Ezáltal beteljesedett a 49. zsoltár 5, valamint a 78. zsoltár 2. verse.

3. Jézus nem azért beszélt példázatokban a sokaságnak, mintha szórakoztatóbb vagy érdekesebb lett volna példázatokra figyelni és mivel jobban vissza tudtak volna emlékezni, mint az alapelvek közvetlen feltárására, mint például a hegyi beszédben. A tulajdonképpen ok, amiért így beszélt, a Máté 13:10-17-ben van feljegyezve: “Erre a tanítványok odamentek hozzá és így szóltak neki: Miért beszélsz nekik példázatokban? Ő pedig azt felelte: Mert nektek megadatott, hogy megismerjétek a mennyek országának titkait, de azoknak nem adatott meg. Mert akinek van, annak adatik, úgy hogy fölöslege lesz, akinek ellenben nincs, attól meg az is elvétetik, amije van. Azért beszélek nekik példázatokban, mert néznek és mégsem látnak, hallgatnak és mégsem hallanak, se nem értenek. És beteljesül rajtuk Ésaiás prófétálása, amely azt

mondja: Hallván hallotok és mégsem értetek, nézván fogtok nézni és mégsem láttok. Mert a nép szíve megkövéredett és fülükkel nehezen hallották és szemüket behunyták, hogy szemükkel ne lássanak és fülükkel ne halljanak és szívükkel ne értsenek és meg ne térjenek és meg ne gyógyítsam őket. A ti szemetek ellenben boldog, hogy lát és a fületek, hogy hall. Mert bizony mondom nektek, sok próféta és igaz kívánta látni, amiket ti láttatok, de nem látták és hallani, amiket ti hallotok, de nem hallották."

4. Jézus és az apostolok már jóideje keresztül-kasul jártak az országban és prédikálták: "Elközelített az Isten országa: térjete meg és higgyetek az evangéliumban!" (Márk 1:14,15; Máté 4:13-17; 10:1-7). A megtérők kisebbségben voltak és ezek között volt több ismert bűnös és vámszedő is; ezeket Jézus nem utasította el, hanem magához engedte őket. Ha a többség nem nyilatkoztatott ki valódi érdeklődést és az általa mondottakat meghallgatta anélkül, hogy komolyabban meg szeretnék volna érteni vagy felfogni, példázatokban beszélt hozzájuk. Akiknél ezután hiányzott az Isten országa iránti kívánság és buzgalom, azok ugyan hallották, amit mondott, azonban nem törekedtek komolyan megvizsgálni az értelmét, hogy a dolgokat kövessék és annak megfelelően cselekedjenek. Ily módon hallgattak ugyan, azonban nem fogták fel és az ezáltal nyert ismeret és alkalom végül elvétezték tőlük. A példázatok kiostálták őket mint az Isten királyságára nézve alkalmatlanokat.

5. Akit valóban érdekelt az Isten országa, igyekezett megérteni a királyság-példázatokot és további oktatásokat kért Istentől az ő képviselője útján. Az ilyenek abban a kíválságban részesültek, hogy megláthattak és hallhattak olyan dolgokat, amelyeket az ókori hű és igaz emberek egykor nem ismerhettek fel. Jézusnak az egyes példázatokra vonatkozó kérdésekre adott magyarázata nem csak kulcs volt a példázatok megértéséhez, hanem jövendölés is. Jézus többek között búzáról és a konkolyról (álbúzáról) szóló példázathoz adta meg a magyarázat kulcsát. (Máté 13:24-30, 36-43). Az okos és balga szüzekről, a szolgákról és talentumokról, valamint a juhokról és kecskékről szóló példázatok mind Jézusnak a "világ végéről" szóló jövendöléseikhez tartoznak. - Máté 25. rész.

6. Az elveszett vagy tékozló fiúról szóló példázat nem csupán a legjobb történetnek van mondva, melyet valaha ember elmondott, hanem azonkívül jövendölés is. (Lukács 15:11-32). Ez a példázat már az elmondása idején is érdekes volt s bizonyos teljesülése vagy bizonyos célja volt, most azonban még érdekesebb, mivel ma teljesen beteljesedik. Ennek még az armageddoni csata előtt be kell teljesülnie, mivel a "mindenható Isten ama nagy napja csatája" után a példázatban leírt tékozlás nem lesz megengedve, se nem lesz lehető. Akit érdekeli az Isten országa és vágyik az új végtelen világba való életre, szeretné megérteni

ennek a prófétai példázatnak az értelmét, amint az most az azt beteljesítő események világánál megérthetővé lesz. Itt egy példázat vagy hasonlat-történetről van szó, amely nem a zsidó nép bukását és a távoli pogány nemzetek közötti szétszórását, valamint nemzetként való helyreállítását akarja szemléltetni isten országa alatt. A példázat nem támogat bibliaellenes tanokat, mint pl. a "megtérés a halálos ágyon" vagy a Sátánt is magába foglaló "mindenek megmentése". Ez inkább Jehova Isten neve és elhatározása igazolására irányuló példázat és kinyilatkoztatja, hogy Sátán szervezete most nem képes megakadályozni földi teremtményeket abban, hogy napjainkban szilárdan Jehova országa oldalára álljanak, sem Jehovát nem akadályozhatja meg abban, hogy ilyen teremtményeket elfogadjon.

A beteljesülés ideje

7. Azok a körülmények, amelyek alatt a tékozló fiú tapasztalatai elmondottak, világosságot vetnek a példázat teljesülése idejéről és módjáról. Ez abban az időben történt, midőn prédikáltatott, hogy isten országa elközelített s a király, Krisztus Jézus Isten szövetséges népe, Izráel között jelen van. Keresztelő János mint Jézus előfutárja előkészítette az utat a király előtt. Erről mondom Jézus a zsidók főpapjának és véneinek: "Bizony mondom nektek, hogy a vámszedők és a parázna nők megelőznek titeket az Isten országában. Mert eljött hozzátok János az igazság útján és nem hittetek neki, a vámszedők és a parázna nők ellenben hittek; ti azonban, noha láttátok ezt, utólag sem tértetek meg, hogy higgyetek neki." (Máté 21:31,32). Jézus három éven keresztül járt körül és prédikálta, hogy a mennyek országa elérkezett, de a vallásvezérek ellene harcoltak; és megakarva akadályozni, hogy királlyá legyen, igyekeztek megölni őt. Jézus ekkor a földi életének az utolsó felében volt és útban volt Jeruzsálemben, hogy ott haljon meg, amint ez előtte előre ismeretes volt. "Közeledtek pedig hozzá mind a vámszedők és bűnösök, hogy Őt hallgassák; a farizeusok és az írástudók pedig zúgolódtak e szóval: Ez bűnösöket fogad magához és együtt eszik velök." - Lukács 15:1,2, Elberfeldi ford.

8. Jézus annak ismertetése végett, mennyire helyesen és Istenhez hasonlóan járt el, midőn a megtérő zsidókat elfogadta s hogy ezáltal a tiltakozó farizeusoknak és írástudóknak gyengéd célzást és ugyanakkor jóságos útmutatást adjon, elbeszélte az elveszett juhról és a drakmáról szóló példázatokot. Ezt követően azután elbeszélte az elveszett vagy tékozló fiúról szóló példázatot. (Luk. 15:3-10). A juhról és a drakmáról szóló példázatok ismertették, hogy valaki, akinek elveszett valamije, hogyan kereste komolyan az elveszettet, mire a megtalálás után nagy örömet uralkodott, a tékozló fiúról szóló példázat azt mutatja, mit kell tennie ennek az elveszettnek és azt az örömet,

amely a mennyben uralkodik, midőn ő ezt teszi.

9. Kr. u. 1914, de méginkább 1918 óta prédikáltatott a felállított királyságról szóló örömmüzenet, amely Kiráyságban a király jelen van és a trónon ül. Ez Jézusnak az 1914-ben kezdődő "vég idejéről" szóló jövendölése beteljesedését jelenti: "És prédikálni fogják az Isten országának ezt az evangéliumát (Reinhardt: ezt az örömmüzenetét) az egész világon (Reinhardt: az egész lakott földön), biznyságul minden népnek. És akkor jön el a vég": (Máté 24:14; Márk 13:10). Pontosan amiképpen Keresztelő János szolgálati hivatala megelőzte a Jézus szolgálati hivatalát és még ezzel párhuzamosan dolgozott, hasonlóképpen végzett 1918 előtt mintegy negyven éven keresztül Jehova felszentelt népe egy munkát, amely megfelelt a János által végzett munkának. Annak a munkának az idején, amely által nyilvánosan Jehova Krisztus vezetése alatt álló országára történt utalás, Isten előkészített "egy népet az ő neve számára", hogy azt 1918 után különösképpen felhasználja. Abban az évben a vallásos ellenség kihasználta az első világháború viszonyait a maga javára, hogy Jehova népe munkáját beszüntesse. Az azután következő években a királysághirdetést Jehova újjáélesztette és erre a hű tanúi egy maradványát használta fel, akik a Krisztus Jézussal való királyság egy helyére készen állottak. Ha most mi ezerkilencszáz évre visszapillantunk, azt látjuk, hogy miután a Keresztelő János munkája a lefejezése által beszünttetett, Jézus és a tanítványai hű serege folytatták a proklamációt: "Elközelített a mennyek országa!" (Máté 4:12, 17-23; Luk. 16:16). Annak módja, ahogyan akkor a különböző osztályok a királyság hirdetésével szemben viselkedtek, okot szolgáltatott, hogy Jézus elmondja a tékozló fiúról szóló példázatot. Az Isten felépített országáról és a király jelenlétéről szóló örömmüzenet prédikálása most szintén oly dolgokhoz vezetett, amelyek Jézus megkapó példázatát beteljesítették. Az egyesek által a hűkirálysághirdetés következtében emelt ellentmondások és kritikák megkövetelik a példázat magyarázatát, nem csak az ily kritikusoknak való megfelelés végett, hanem mivel Krisztus Jézus ezt a mi vigasztalásunkra megígérte nekünk.

10. Miután Isten ihletett Fia így szólt: "Mondom nektek, ugyan így lesz az öröm az Isten angyalai előtt egy megtérő bűnösön", elmondotta az itt megvizsgálásra kerülő példázatot: "Azután ezt mondotta. Egy embernek volt két fia. A kisebb így szólt az atyjának: Atyám, add ki nekem a vagyonom rameső részét. Erre ő felosztotta köztük a vagyont." (Lukács 15:11,12). Ezt a példázatot az Úr Jézus a földönléte idején mondotta. Napjainkban és az ő 1918-ban történt templomhoz jövele óta ugyanaz az Úr és király Krisztus Jézus megvilágosította mindazokat, akiknek a jövendölés értelme iránt látó szemük és halló fülük van. A templomban jelenlévő magyarázó által

Jehova Isten a figyelmünket a jelen nyilvánvaló eseményekre tereli, amelyek a példázatot beteljesítik.

Atya és fiak

11. A két fiú atyja, az "egy ember" a nagy életadó Jehova Istent, mind a teremtmények családja Atyját szemlélteti, akik Krisztus Jézus révén az örök életre számításba jönnek. Krisztus Jézus volt az, aki Jehova Istent az Istennek szentelt hű embereknek itt a földön különösen mint Atyát kinyilatkoztatta és ezeket imádkozni tanította: "Mi Atyánk ki vagy a mennyekben, szenteltesd meg a te neved, jöjjön el a te országod". (Máté 6:9). A tanítványainak, akik Isten örököseivé és Krisztus társörököseivé hivatottak el a mennyek országába mondotta Ő: "Csak keressétek az Isten országát és mindezt ráadásul kapjátok. Ne félj, kicsiny nyáj, mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot." (Lukács 11:2; 12:31,32). A "kicsiny nyáj" egy maradvány 1918 óta kiállotta a templomítéletet, felkenetett és felvételre a királyságszövetségbe és ennek tagjai szolgálnak mind a mai napig mint Jehova tanúi.

12. A királyságörökösök "kicsiny nyáján" kívül Krisztus Jézusnak, a "Jó Pásztor" saját kijelentése szerint még "más juhok is vannak s ezeket szintén összhangba kell hozza önmagával, a pásztorral, hogy elnyerjék a mennyek országa áldásait a földön. Ezek a mennyei Atya, Jehova eljövendő földi gyermekei. Ebben az életben Isten Fia, a jó pászor által részesülnek, aki életét adta az összes juhokért. (János 10:11,15,16). Az Atyjához s a Krisztus Jézus alapján álló királyság alatti földi áldásokhoz való viszonyokról mondotta Jézus: "És a juhokat jobbeze felől, a kecskéket pedig balkeze felől állítja. Akkor a király így szól majd a jobbja felől állóknak: Jertek, én Atyám áldottai, vegyétek örökségül az országot, amely a világ teremtése óta el van készítve számotokra." Máté 25:31-34.

13. Az Írás szerint tehát a bűnös emberiségből két osztály örököl örök életet mint Isten fiai: egy szellemi osztály, amely a mennyek országába van elhíva s egy földi osztály, amely a királyság felállítása után életet nyer és Isten ezen mennyei uralma alatt áldásban részesül a földön. Ezt a két osztályt szemlélteti az "egy ember két fia". Az "idősebb fiú" tehát azokat jelképezi, akik a királyság öröklésére számításba jönnek, mivel Istennek szentelték magukat és az ő szelleme által szellemi fiaivá fogantattak. Ezekhez vannak intézve János apostol szavai: "Lássátok, milyen nagy szeretettel ajándékozott meg minket az Atya, hogy Isten gyermekeinek (ang. B.: fiainak) neveztessünk. És azok is vagyunk. A világ azért nem ismer minket, mert nem ismerte meg Őt. Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk s még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mik leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, őhozzá

leszünk hasonlóak, mert meg fogjuk őt látni a maga valóságában." I. János 3:1,2.

14. Mivel hittek Krisztus Jézus váltságáldozatában s magukat általa Istennek szentelték az akarata, cselekvésére, belépnek a mennyei Atyjuk munkájába s szolgálják őt a harcmezőn mint az ő tanúi. A szellemétől fogantatva ezek most az Isten szellemi fiai, megelőznek más teremtményeket, akik később vállatnak meg az emberek közül az örök életre. Ezek "Isten és a Bárány első termései", "az ő teremtményeinek mintegy első termése". Így tehát hasonlóak az "idősebb fiúhoz". (Jel. 14:4; Jak. 1:18). Mint elsőszülött az atya idősebbik fia "az ő erejének első termése". (V. Mózes 21:17). Ennek az osztálynak a tagjai a zsidó és pogány nemzetekből vannak kiválasztva, hogy "népet alkossanak az ő neve számára". (Csel.15:14). Pál apostol idejében egyesek zúgolódhattak és ellentmondhattak ezek közül, mert a következőket írja mindezek figyelmeztetésére. "Mindent zúgolódás és vitalkozás (Elberfeldi: kételkedő gondolkodás) nélkül tegyetek, hogy legyetek feddhetetlenek és tiszták, az Isten szeplőtelen gyermekei ez álnok és elvetemült nemzedék közepette, akik között úgy fényletek, mint csillagok a világon ragaszkodva az élet ígééhez (Elberfeldi: feltárva az élet ígét), dicsekvésül számomra a Krisztus napján, hogy nem futottam hiába és nem fáradtam hiába." Filippi 2:14-16.

15. A két fiú közül a kisebb azok osztályát szemlélteti, akik a Krisztus váltságáldozati vére általi megváltásra s így a földi örök életre mint Isten földi fiai a királysága alatt számításba jönnek. Ez a kisebb fiú nem szemléltetheti az egész megváltott emberiséget. Ezek közül csak azokat jelképezi, akik a példázat teljesülésének az idején előlépnek, tehát azokat, akik a jó Pásztor "más juhává" lesznek. Ezeket begyűjti az ő "nyájába", a "kicsiny nyáj" maradéka társaságába. (János 10:16). Ezek azután gyűjtetnek be a nyájába, miután a király, Krisztus Jézus megölt és kipróbáltnak talált maradékot önmagával összhangban hozta a templomban, tehát Kr. u. 1918 után. Az ehhez a "kisebb" osztályhoz tartozók némelyike már azon év előtt tudomást szereztek a királyság üzenetéről, "A most élő milliók sohasem fognak meghalni" üzenetet is beleértve, amely először a kaliforniai Los Angelesben 1918 február 24-én hangzott el. Ez röviddel az előtt történt, hogy az ellenség az Egyesült Államokban a munka elnyomására drasztikus lépéseket tett és röviddel az Úrnak a templomában bírókénti megjelenése előtt. Mivel a kisebb fiú az emberek egy osztályát szemlélteti, ennek az osztálynak a kialakítása egy bizonyos időszak folyamán megy végbe, mindazonáltal az osztály olyanokból tevődik össze, akiknek kilátásuk van arra, hogy Isten fiaivá lesznek a földön. Egyesek ebből az osztályból olyan apának vagy anyának avagy szülőknak a gyermekei, akik Istennek szentelték magukat és szellemtől fogantattak voltak s

így a családi körben megismerkedhettek a királyságreménységgel. Ez az osztály meghallotta a királyság-üzenetet különösen 1931 előtt. Eddig az évig az Úr a munkások egész maradékát összegyűjtötte a szőlőhegye szolgálatába, megadta nekik a Jehova tanúi "új név" dénárját és mint ilyen tanúknak a szolgálat további kiváltságait nyitotta meg nekik. - Máté 20:1-10.

16. A tények azt mutatják, hogy a "kisebb fiú" osztálya nem járt összhangban egészen addig az évig kínálkozó szellemi alkalmakkal, hanem határozatlan, meglehetősen közömbös volt és hiányzott nála a kellő értékelés. Jóllehet fiatalok s így éretlenek voltak az Isten "jelenvaló igazsága" ismeretében. nem figyeltek az ő Igéje intésére: "És emlékezzél meg Teremtődől ifjúságod idején, míg a veszedelem napjai el nem jönnek és míg be nem következnek az esztendő, amelyekről majd ezt mondod: Nem szeretem ezeket!" (Préd. 12:3). Soha többé nem nyerik vissza ennek az osztálynak a tagjai az elmulasztott alkalmakat. Ezek esetleg arra gondolhattak annakidején, hogy majd egy napon tesznek valamit és ennek alapján lesznek Isten gyermekei.

A vagyonát elosztva

17. Hogyan volt az, hogy a kisebb fiú így szólt az atyának: Atyám, add ki a vagyonom rám eső részét? és hogyan volt az hogy, ő felosztotta közöttük a vagyont. (Konkordante ford.: az életfenntartást)? A példázat szerint a kisebb fiú ingóságban kérte ki apjától az eljövendő öröksége ráeső részét: "A vagyon ráemeső részét." Nem kérte az idősebb testvére, az atya elsőszülött fiának a részét. Ezt nem örökölhette csak abban az esetben, ha az idősebb testvére meghal, mielőtt az egész vagyon felett átveszi a tulajdonjogot az atya halálakor. Krisztus Jézus a képet a zsidók mindennapi életéből vette. Jehova Mózes által közvetített törvénye szerint a család idősebb fia az atya vagyonának két harmadát kellett örökölje még akkor is, ha ez egy gyűlölt feleség fia volt, a kisebb fiú pedig egyharmadot kellett örököljön. Ezt az V. Mózes 21:16,17-ből olvassuk: "Azon a napon, amelyen felosztja birtokát... a gyűlölt nő elsőszülött fiát ismerje el, annak adjon kettős részt, mindenből amije van, mert az ő erejének első termése és övé az elsőszülöttség joga." A kisebb fiúnak nem volt türelme a várakozásra. Azzal az érzéssel akart bírni, hogy már most a kezébe legyen valami amivel szabadon rendelkezhet és amit felhasználhat, vagy valamire átváltoztathatja, miáltal olyan dolgok birtokába juthat, melyeket akkor élvezhet, amikor neki tetszik.

18. Isten népe között az ókorban néha előfordult, hogy az öröklendő vagyont még az atya halála előtt rendelkezésükre bocsátották. Így meg van írva, hogy a pátriárka "Isten barátja", Ábrahám a halála előtt

mindent Izsáknak adott, amije volt. Az ágyasaitól (Hágártól és Keturától) származó fiainak ellenben Ábrahám csak ajándékokat adott s eltávolította őket fia, Izsák mellől még életében keletre, a keleti tartományba. (I. Mózes 25:5,6.) Így történt a példázatban is: az apa kiadta neki az őt törvényesen megillető részt, jöllehet az idősebb nem kérte ki a maga részét, hanem megelégedett azzal, hogy továbbra is az atyját szolgálja és várakozzon.

19. A kisebb fiú által előárnyékolts osztálynak szintén nem volt türelme várni. A negyven év folyamán, midőn az Úr az utat egyengette, mielőtt 1918-ban a templomához jött, Jehova Isten kinyilatkoztatta népe előtt, hogy az örök életre megmentett emberek nem jutnak mindannyian a mennybe s lesznek Krisztus társörökösei, "az isteni természet részesei". Egy a "kicsiny nyájnál" sokkal nagyobb osztály magáévá teszi a váltságdíj érdemét és Isten szeretett fia országában örök életet nyer, mint tökéletes ember a földön. Ez az igazság először 1881-ben lett világosan felismerve és "A szövetségsátor - az igaz, jobb áldozatok árnyéka" című füzetben feltárva. (Lásd "Órtorony" 1907 áprilisi szám 70-73 oldalát!) Ez a füzet sok millió példányban el lett terjesztve. Még valamivel 1918 után is ki lett adva, de azután többé nem jelent meg a mindig világosabbá váló igazság miatt, amelyet Isten erre a tárgyra vonatkozólag kiárasztott, amióta az ő követé, Krisztus Jézus megjelent a templomában. A most élő milliók sohasem fognak meghalni üzenet ismertette, hogy az emberek egy nagy tömege élve át lesz vezetve Armageddon csatáján és Isten királysága alatt örökké a földön tovább élnek. Ez az üzenet azokra az igazságokra támaszkodott, melyek először a "Szövetségsátorelőárnyékokban" voltak feltárva és azután az "Írástanulmányok" hét kötetében részletesen megvizsgálva, amelyek mind 1918 előtt jelentek meg és néhány nyelven sok millió példányban lettek elterjesztve.

20. Midőn az első világháború 1918-ban véget ért és Jehova tanúi a királyság hirdetését 1919-ben erőteljesebben, mint valaha felvették, volt tehát az emberek egy osztálya, akik a Krisztus ezeréves uralma alatti örök élet reménységéről szóló igazságüzenetről tudomást szereztek, sőt bizonyos fokig meg is értették. Ezek nem kívántak a mennyben életet nyerni, amiképpen a "kisebb fiú" sem kívánta a fivére örökségét, hanem csak a nekik kijáró részt kívánták. A vágyuk a földi életre s e földön levő természetes dolgok feletti örömeire irányult. De ezen dolgok után kíváncsiok voltak a jelenben, az armageddoni csata előtt is. A királyságuralom az eljövendő áldásaival tetszett ugyan nekik, de valami megfoghatót kívántak, amit most élvezhetnek, dolgokat, amelyek valamire átváltoztathatók voltak, ami a jelen időben a saját ént kielégítette. Amiképpen a kisebb fiú nem volt kész otthon végezni atyja szolgálatát és kívánni az időt, midőn az atya maga rendelkezik az örökség felett, ez a

modern osztály szintén nem tartotta indokoltnak, hogy abban az időben a nagy életadó Jehova Isten szolgálatába álljon.

21. Jehova felszentelt gyermekei, az ő tanúi már 1918 előtt és néhány évig azután - úgyszólván egész 1934-ig - az idősebb fiúhoz hasonlóan az ő szolgálatában állottak, prédikálták az Isten iránti felszentelődést és másokat is e szolgálat végzésére intettek. Azonban abban az időben úgy következtettek, hogy a felszentelődés a mennyei életre vezet s hogy ezt a lépést a jelen idő folyamán az olyanok kell megtegyék, akik Isten szellemi gyermekei és "Krisztus teste" tagjai lesznek, hogy Krisztus Jézussal a mennyei királyságban uralkodjanak. (Lásd az 1928-ban megjelent "Kormányzat" című könyv 133, 138-145 oldalait németben!) Eszerint tehát úgy értették, hogy ez a felszentelődés a bűntől való megtisztuláshoz és az életre való megigazuláshoz vezet s azután felvétetnek az "áldozati szövetségbe". Ezáltal feláldoznak minden kilátást az eljövendő emberi életre s ezt a mennyei életre való reménységgel pótolják, amelyre Isten az így felszenteltet az ő szellemével fogantatja. A homályos felfogás alapján abban a kérdésben, hogy kikből áll a Jel. 7:9-17-ben megjövendőlt "nagysokaság", úgy értették, hogy az embereknek ez a serege, akik magukat Istennek szentelték, felvették az ő áldozati szövetségbe (minden földi feláldozásába) s azután a mennyei életre fogantattak. A jóakarátú emberek alatt egy másik osztályt értettek, kik az úgynevezett "keresztény korszak" e végnapjaiban még nincsenek Istennek szentelve. (Lásd az 1931-ben megjelent "Igazolás" könyv első kötet 104-109 oldalait németben!)

22. 1932 megjelent az az indítvány, hogy az ily jóakarátú emberek cselekedjenek hasonlóan az egykori Jonadábhoz, foglaljanak állást az igazságosság mellett és működjenek együtt Isten szellemi maradékával a munkában; ezt azonban akkor még nem értették az Isten, az Atya iránti felszentelődésnek. (Az 1932-ben megjelent "Igazolás" könyv 3. kötet 75-82. oldal, németben.) Abban a feltevésben, hogy a felszentelődés nem szándékozott következményekhez, ugyanis a mennyei életre vezethetne, mivel minden emberi kilátást fel kellett volna áldozni a jelent és a jövőt illetőleg, a "kisebb fiú" osztály a felszentelődést nem látta óréa vonatkozó útnak. Az a gondolat, hogy magukat tisztán az igazságosság iránti szeretetből egészen Isten szolgálatára szenteljék s a földi jó dolgok határtalan élvezetével az armageddoni csata utánig és Sátán igazságtalan világa pusztulásáig várjanak, nem tetszett nekik és nem engedték azáltal lekötöni magukat. A széles körben proklamált királyságüzenettel szembeni ilyettén viselkedésükkel mintegy arra kérték a nagy életadó Jehova Istent, hogy a földi részt most adja ki nekik, hogy ez öreg világ folyamán teljesen élvezzék, később pedig átvehessék azt, amit nekik Isten kegyelme és irgalma a Krisztus váltságáldozata alapján

a királyság alatt biztosít. Nem féltek attól, hogy most a kegyelem szelleme ellen cselekszenek és így valamilyen módon méltatlanná teszik magukat a Krisztus bűnázata eljövendő megváltó gondoskodására és az örök megsemmisítésbe mennek.

23. Hogyan osztotta fel tehát az életadó Jehova Isten a "vagyont" vagy az "életfenntartást" és adta ki az őt (most) megillető részt a "kisebb fiú" osztálynak? Az 1914-ben Sátán szervezetére szakadó és Armageddonban teljességre jutó "nagy nyomorúság" napjainak a megrövidítése által. Midőn Sátán és démonszerkezete a "mennyei harcban" a mennyből kivetelt és Krisztus "zsámolyául" földre helyeztetett, Jehova nem parancsolta meg győzedelmes királyának, hogy a harcot mindvégig folytassa. Sátán pedig meg az egész démoni és emberi szervezetét azonnal megsemmisítse. A harci tevékenységnek álljt parancsolt és meghatározott "egy napot a felkészülésre" a "nagy nyomorúságnak", az Armageddonban való végső aktusára. A "felkészülés napja" folyamán az Isten felkentei, a szellemtől fogantatott tanui maradéka, végre kell hajtsák az Istentől meghatározott munkát. "De kell, hogy előbb az evangélium hirdettessék az összes népeknek". (Márk 13:10) Ez a "szokatlan munka" röviddel az első világháború befejezése után kezdődött és tovább tart. Így Isten megrövidítette a Sátán szervezetére jövő "nagy nyomorúságot" ennek megszakítása vagy a közepén tartott szünettel. (Máté 24:21,22,14). E közbeeső idő folyamán jönnek elő az Úr "más juhait" a Sátán szervezetéből s ezért van mondva prófétailag, hogy ezek a "nagy nyomorúságból jönnek". - Jelenések 7:14.

Kérdések

1. a) Micsoda egy példázat? és miért ihlette Jehova a prófétaít sok példázatok elbeszélésére? b) Ki lett ihletve a példázatokban való beszédre és mit mutat ez a példázatokkal illetőleg?
2. Az írástudók és farizeusok miért nem beszéltek példázatokban a néphez és miért beszélt Jézus?
3. Mi volt a célja Jézusnak a tanítványaihoz intézett szavai szerint, midőn a néphez példázatokban beszélt?
4. Hogyan teljesedett a példázatokban való beszédek segítségével az, hogy akinek nincs, még amije van, az is elvétetik?
5. Hogyan adatott további azoknak, akiknek volt? és mi volt a további a példázatokra való tekintettel?
6. Mi az elveszett fiúról szóló példázat mint olyan? mikor kell teljesülnie és milyen általános igazságot támogat vagy szemléltet ez?
7. Milyen körülmények között mondatott el ez a példázat?
8. Miért mondotta el Jézus először az elveszett juhról és a drakmáról szóló példázatot és csak azután az elveszett fiúról szólót?
9. a) Hogyan hasonlíthatók össze az 1914 óta lejátszódó események a Jézus idejével az üzenet prédikálását s az ezt megelőző és beszüntetett előkészítő munkát illetőleg? b) Mi vezetett a példázatot beteljesítő dolgokhoz? és miért esedékes ennek a magyarázata?
10. Ki mondotta a példázatot? és ki magyarázza meg azt most?
11. Kit szemléltet az "egy ember" a példázatban? és hogyan függ össze azzal a kinyilatkoztatással, melyet Jézus a tanítványainak tett róla?
12. A "kicsiny nyájon" kívül kit kell még összegyűjtsön a jó pásztor? és hogyan ismertette ezeknek a mennyei Atyához való viszonyukat?
13. Melyik két osztályt szemlélteti tehát a "két fiú" és kiket szemléltet az "idősebb fiú"?
14. Mennyiben képezik ezek az "idősebb" osztályt és mire figyelmezteti őket az apostol?
15. a) Különösen kiket szemléltet a "kisebb fiú"? b) Hogyan és mikor történik ennek az osztálynak a megalakulása?
16. Milyen alkalmak kihasználását mulasztotta el a "kisebb fiú" osztály 1931 előtt és miért?
17. Mit kért a kisebb fiú? Mire volt neki joga? és miért kérte ki ezt?
18. Milyen alkalmi szokás szerint adta ki az atya a kisebb fiúnak a törvényes részét?
19. Mily igazságokat nyilatkoztatott ki az Úr a 40 év folyamán, midőn az út előkészítetett az Úrnak, a "kisebb fiú" kilátásait illetőleg? és mire támaszkodott a "Most élő milliók sohasem halnak meg" üzenet?
20. Milyen földi érzületű osztály létezett 1919 körül és hogyan viselkedett az Isten szolgálatával szemben?
21. Hogyan gondolkodtak 1934 előtt az Istennek való felszentelődést illetőleg? és kikre nézve tartották időszerűnek a mostani időre?
22. Tehát a "kisebb fiú" osztály miért nem tekintette a felszentelődést az általa követendő útnak? s hogyan kérte ki "most" a földi részét?
23. Mily kegyelmes gondoskodással osztotta ki Isten a "vagyont" vagy az "életfenntartást" és adta ki a "kisebb fiú" osztálynak a részét?